

JOCS OLÍMPICS

Bernat Solà

SALTADOR D'ESQUÍ CATALÀ OLÍMPIC EL 1984 I EL 1988

“Vaig muntar la primera vaga de saltadors i en cinc minuts ja havíem guanyat”TONI PADILLA
BARCELONA

Si Bernat Solà (Mataró, 1965) hagués nascut en un altre país, potser li haurien dedicat una pel·lícula. Durant més d'una dècada, aquest maresmenc es va fer lloc entre els millors saltadors de trampolí del món. Tot i la manca de tradició, Solà va participar en dos Jocs Olímpics d'Hivern i va liderar vagues per defensar els drets dels esportistes. Ara a Catalunya no salta ningú. En part, perquè ja no queden trampolins al Pirineu.

Com algú de Mataró acaba tan vinculat al món de la muntanya?

El meu pare havia sigut esportista. D'aquells que feien de tot. Va jugar i entrenar a l'hoquei sobre patins i era soci de la Unió Excursionista de Catalunya. Era d'aquells que agafaven el tren i pujaven a esquiar. Així va portar els fills a la neu. A la Unió Excursionista hi havia el senyor Jordi Aymat, el gran propulsor dels salts d'esquí a casa.

Llavors teníem trampolins per saltar al Pirineu. Ara no en queden. Com era aquella època?

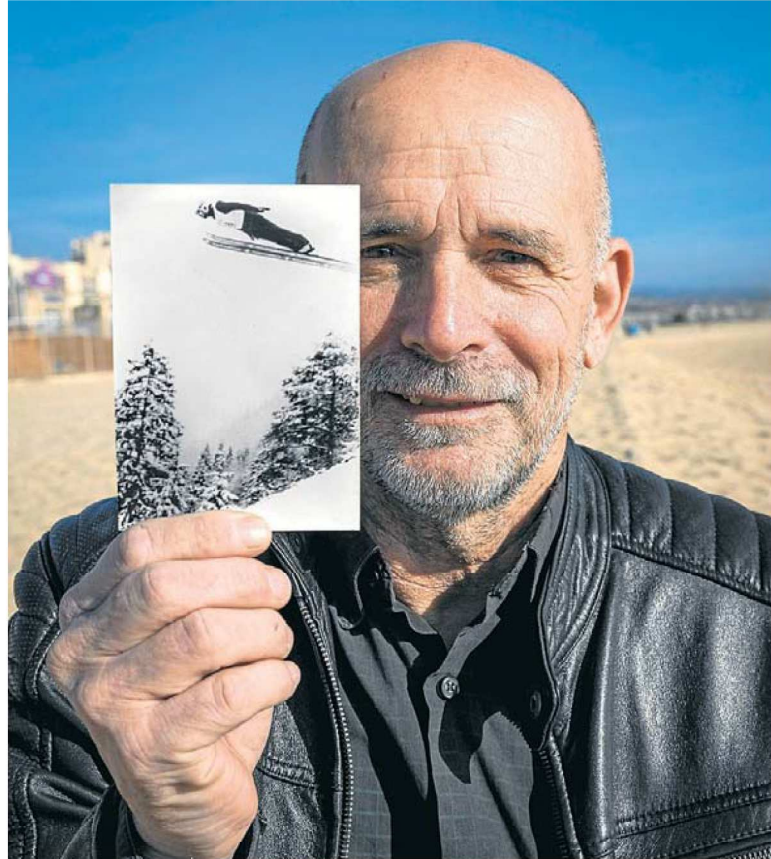
A la Molina ja s'havien fet salts als anys 20. I als anys 30 havien vingut a competir els millors saltadors de Noruega, com Sigmund Ruud, que va saltar davant d'una gentada. Després de la Guerra Civil la cosa va estar més parada, i com a molt es saltava des d'un trampolínet de 30 metres. Va ser Jordi Aymat qui ho va moure tot. Va arribar a l'Alfonso de Borbón, que era el president de la Federació Espanyola d'Esports d'Hivern, i va aconseguir el seu suport per poder professionalitzar els salts, i va contractar entrenadors estrangers.

Quan vau començar a competir, com éreu vistos per la resta d'equips?

Fèiem una mica de riure perquè no teníem cap tipus de nivell. Però de mica en mica, amb esforç, es va anar millorant. Calia adaptar-se als trampolins grans, on et podies fer mal. De fet, un dels companys d'equip va quedar paralític per una caiguda, l'Arnau Bofill. Ens vam guanyar el respecte dels altres perquè veien que teníem els nassos de saltar. Primer sempre érem els últims. Fins que ens vam anar espavilant i vam ser respectats.

¿El primer cop que se salta per un trampolí dels grans no fa por?

La veritat és que quan més por he passat a la meua vida va ser de petit, en trampolins de 30 metres, dels menuts. Recordo a Navacerrada, a prop de Madrid, amb vuit anys, que no vaig voler saltar per un trampolí artificial tot gelat. Després als trampolins grans m'agradava saltar. Cal tenir present que el 1978 es va fer a la Molina un trampolí de 75 metres que ja et permetia estar a punt per als trampolins de 90 metres o més.

CRISTINA CALDERER

I com era ser en un lloc mític com Garmisch-Partenkirchen, participant el primer dia de l'any en el cèlebre concurs?

Llavors estàvem molt concentrats en la competició, era una època en què no era tan professional com ara. Esperàvem les campanades, brindàvem pel nou any i cap al llit, però de festa, poca. La veritat és que l'ambient quan hi saltés és emocionant, és un lloc especial.

Vas poder ser olímpic dos cops. I el 1984 a Sarajevo, abans de la Guerra de Bòsnia.

Era molt jovenet. Just començava a despuntar l'any anterior. Als Jocs hi havia d'anar el Tomás Cano, però estava fent el servei militar. I vaig anar-hi jo amb un altre català, l'Àngel Joaniquet. Tenia 18 anys i era al costat dels meus ídols. Recordo l'esquiador italià Alberto Tomba o la Katarina Witt, la patinadora alemanya. O l'ambient als partits d'hoquei sobre gel. I jo allà, que era un marrec. Any més tard, quan va esclatar la guerra... als que hi havíem anat se'ns va trencar el cor.

Després de Sarajevo és quan competeixes millor, amb bones actuacions a la Copa del Món.

Sí, estava molt fort. Ja havia aconseguit punts de la Copa Europa i en una prova de la Copa del Món a Sapporo, al Japó, vaig acabar 14è, un resultat increïble. Llavors ja era l'únic espanyol i competia sol, en un circuit amb els austríacs, els noruecs... M'hi esforçava molt. Vaig passar una temporada als Estats Units

entrenant-me, també, amb un entrenador txec.

Et deien la formiga atòmica.

Perquè quan vaig començar amb 8 anys era el petit de l'equip. Era molt poca cosa. I com que a la tele feien els dibuixos que es deien així... doncs em va quedar allò de la formiga. Tenia molt caràcter. De fet, jo vaig organitzar la primera vaga de saltadors.

Com va anar?

Va ser a Oslo, a Noruega. Hi havia 100.000 espectadors, més que al camp del Barça, i tots pagaven entrada. Però als saltadors no ens donaven res, més enllà de regals. Potser amb sort un telèfon mòbil Nokia d'aquells pesants que anaven sortint. O una bicicleta. Vaig reunir els millors saltadors del moment i els vaig proposar fer una vaga. I en cinc minuts van acceptar les nostres peticions. Ens hi jugàvem la vida i no ens pagaven.

Quan decideixes plegar?

A principis dels 90, tenia l'esquena feta pols per les lesions. Patia pel meu futur i vaig decidir apostar per ajudar els joves. Teníem trampolins a la Molina i volia cuidar els nanos. Anava per les escoles buscant nous talents, intentant aprofitar la meua experiència. Vaig estar tres anys a la Federació Espanyola fent d'entrenador. I després va arribar la clatellada forta, quan van aparèixer noves especialitats com l'snowboard i es va apostar per elles. ■